

ROK POTÉ

příloha Rudnických novin č. 2 / červen 2014

První červnový víkend. Nedělní ráno je slunečné a poklidné. Stojím na verandě a dívám se na silnici. Za ní potok nezú-
částněně teče mezi stromy a přes vysou-
kou travu na březích je sotva vidět. Jeho loňské
řádění je zaznamenáno na stěnách domů i garáží,
na plotech některých chalupářů. Sem tam projede
auto, někde naproti pod kopcem se ozývá pila, jin-
de sekačka či křovíňák. Ženské chystají sváteční
oběd, skoro idylka. Kdoví kolik lidí vzpomene, že
je to právě rok, co jsme stáli v němém úžasu bez-
mocně nad vodním živlem. Vynášeli lidi, nábytek,
peřiny, televize i domácí mazlíčky. Zachraňovali
cennosti i hlouposti. Kolikrát jsme od té doby sly-
šeli a vyslovili věty o tom, že ještě jednou... A pů-
jdeme do paneláku, do pečováku, ke mladým do
města nebo kamkoli – jen pryč od vody.

Čas je zvláštní patron, rok je málo i příliš. Stopy
jsou patrné, jizvy nezhojené.

Václav Chadrabav

Při vzpomínce na loňskou po-
vodeň si říkám jak ten čas letí.
Už tomu je rok? Je.

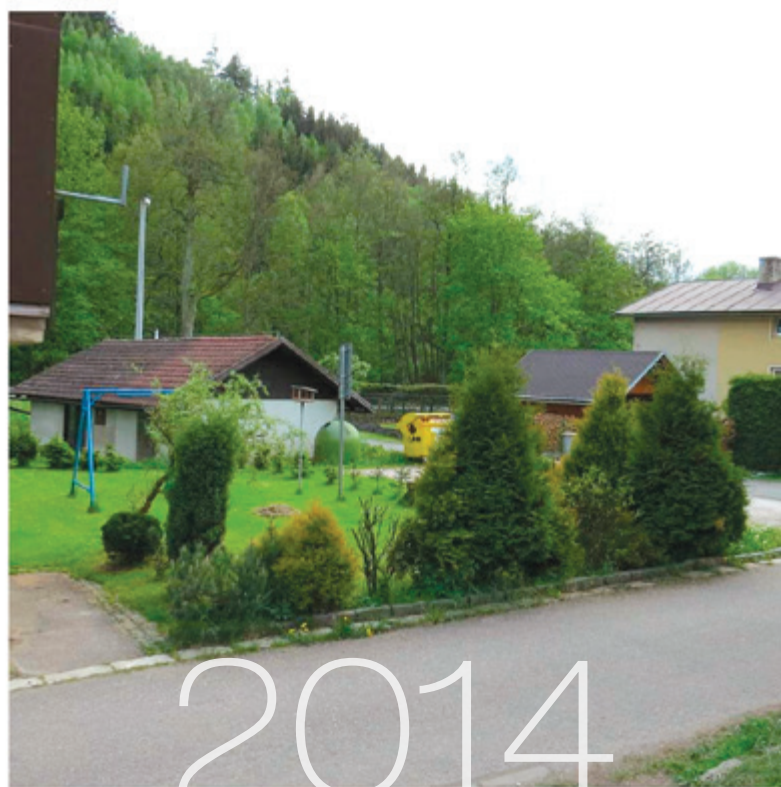
A mě velmi těší, že se za ten čas
udělal velký kus práce. Udělala
ho obec prostřednictvím svých
úředníků a zaměstnanců. Nebýt
jich, tak určitě nemáme k dispozi-
ci takové finanční prostředky na
obnovu jako máme teď. A co mě
těší obzvlášť? Skutečnost, že nám
ty vybojované finanční prostředky
okolní města závidí. Bez práce však
nejdou koláče! A do třetice mě těší,
jaký obrovský kus práce odvedli
lidé při odstraňování škod na dom-
cích, zahradách a prostranstvích
kolem potoku Čistá. Po celý rok,
pokaždé, když jedu do práce nebo
z práce, máje obrazy ničivé vody
v živé paměti, sleduji, jak se situace
mění k dobrému. Mám radost, že
to v Rudníku žije. Občas mě však
i napadne, jak by to tu vypadalo,
kdyby žádná povodeň nebyla.

S „výročím“ roku po povod-
ni přišla Česká televize. Chtěla
natočit krátkou reportáž „Rok

poté“. Z loňské zkušenosti vím,
že zájem seriózních médií nám
pomohl, tak proč toho nevyužít?
Natočila se krátká reportáž, kte-
rá ve finále byla vteřinovou zále-
žitostí ve vysílání. Byl jsem k ní
zprvu skeptický, ale přinesla své
ovoce. Přišlo mi pár SMS a emailů
od lidí, kteří nám pomáhali.
Psali, že je skvělé nás (obec) zase
vidět v televizi a hlavně, že jejich
práce nebyla zbytečná. Třeba se
zase některé záležitosti okolo do-
končení úprav koryta potoka Čis-
tá dostanou do pohybu.

Co mě však po roce od po-
vodně mrzí, je přístup a chování
některých spoluobčanů. Opět
je u břehů skladováno dřevo, na
břehy a do koryta se sype kde-
jaký nepořádek. Povodňová ko-
mise prošla všechny toky v obci
a vyzvala občany k odstranění
zjištěných nedostatků. Bohužel
se v řadě případů nic nezměnilo
a nepořádek tam trvá. Nechce se
mi věřit, že bychom byli nepouči-
telní.

Jirka Stuchlík

Na následující dvoustraně si můžete prohlédnout, jak to v Rudníku vypadá „rok poté“ – fotoreportáž Anděly Veselé.

Více fotografií najdete na http://anves.rajce.idnes.cz/Rok_pote..../

RUDNÍK A SOPOTNICE

Jak vůbec vznikly kontakty mezi dvěma obcemi, které leží vzdáleně každá v jiném kraji? Spojily je stejné problémy a podobné starosti. Jaké? Vysvětlím. Starostu Honzu Antuška jsem poznal asi před dvěma lety, neboť naše přítelkyně spolu hrají volejbal. A tak při čekání až děvčata vyhrají svůj zápas, se řeč točila okolo našich obcí. Kdo má jaké starosti, co sbor dobrovolných hasičů, jak se vede fotbalovému týmu, co je vše potřeba opravit v obci a kde na to stále brát peníze.

Letos v létě jsem chtěl Honzu pozvat, aby viděl, jak vypadá Rudník rok po povodni. Osud nás ale svedl k setkání o něco dříve. Bylo to týden před naším ročním „výročím“ povodně. Tehdy se Sopotníci bleskově prohnala ničivá voda. Volám Honzovi, co se děje, že jsem něco slyšel v rádiu. Dozvídám se, že jejich povodeň měla velice

podobný průběh jako v Rudníku. Z ničeho nic se v malém potůčku valila obrovská masa vody a vyplavila 15 domů. Jak rychle přišla, tak i rychle odešla. Nabídl jsem mu pomoc. Říkal, že nic nepotřebují. Máme tu hasiče a vše si uklidíme. Položil jsem telefon a přemýšlel nad tím. Vždyť takhle přesně jsem se choval já loni. Nic nepotřebujeme, vše zvládneme a lidi si vzájemně pomohou. Dnes vím, že to bylo naivní a hloupé, ale v tom zmatku si to člověk ani neuvedomí. Celý den jsem nad tím přemýšlel. Po práci jsem doma neměl stání a vyrazil do Sopotnice. Když už nic jiného, tak jim pomohu alespoň radou. Cestou se mi před očima jevily obrazy loňské povodně u nás. A ty se staly při vjezdu do Sopotnice opakovanou skutečností. Viděl jsem zatopenou silnici a po vozovce a z břehů valící se vodu. Ta poškodila i několik domů a rodinných domků. Zastavil jsem pod školou a volal Honzovi. Jsem na

zastávce a čekám, až přijedeš. Za chvíli se objevil v montérkách a holínkách. Co mě potěšilo? Na tváři mu nechyběl úsměv. Ukázal mi místa, kudy se prohnala voda. Cestou na dětské hřiště míjíme dům, kde lidi vše vynášejí a suší. V ten moment jsem měl jasno. Sopotnice potřebuje pomoc, a to co nejrychleji. Teď už Honza neprotestoval. Zavolał jsem Alešovi. Jsem u kamaráda starosty Sopotnice, obec poničila blesková povodeň a potřebuji pomoc. Vyjmenoval jsem věci, které máme u nás na skladě po loňské povodni a které tady potřebují. Domluvili jsme se, že jim je zítra dovezeme. Tady měli pouze dva vysoušeče a tři lahvičky Sava! Bylo mi hodně smutno, že se o ně nikdo nezajímá. Cestou zpátky jsem lidi z obecního úřadu telefonicky vyzval, aby zítra přišli do práce o něco dříve. Nikdo neřekl ne a ve smluvený čas se auto a vozík plnilo Savem, rukavicemi, hadry, kbelíky, hráběmi, lopata-

mi, kolečky, apod. Přibalili jsme k zapůjčení i čtyři wacky a vyjeli k Sopotnici. Tam jsme potřebný materiál předali a přidali ještě rady, kam se všude musí zavolat, co a jak je potřeba udělat a jakých chyb je nutné se vyvarovat.

Po dvou dnech jsem zavolał Honzovi, zda je ještě třeba něco dovézt. Tentokrát už mu věřím, že nic nepotřebují. Překvapil mě však sdělením, že Rudník byl jediný, kdo jim pomohl. Nechce se mi tomu vůbec věřit. Při natáčení reportáže Českou televizí o loňské povodni v Rudníku jsem se neubrnil a informoval je o situaci v Sopotnici. Sám už moc dobře vím, že to co nemá mediální podporu, jako by ani nebylo nebo se nestalo. Kupodivu informace zabrala, ba vznikla i reportáž o rudnické pomoci Sopotnici. A světe div se, pomohlo to. Po odvysílání reportáže v televizi jsem hrdý na to, že jsem z Rudníku.

Jirka Stuchlík

*Reportáž najdete v archivu České televize ČT24 – Regiony – Pardubický kraj – 12. 6. 2014
Vyplavené Sopotnici pomohl jen Rudník vytopený loni*

Rudník
Náchod
Hradec Králové
Sopotnice
Žamberk

Zdravím.

Když jsem včera 14. 6. 2014 v rádiu Černá Hora zaslechla jméno naší vesnice, zbystřila jsem.

Jaké bylo moje překvapení, když jsem se doslechla, že naše obec zaslala pomoc při povodni obci Sopotnice u Ústí nad Orlicí.

Vím z vlastní zkušenosti, že jsme se ještě sami nevykopal z povodni z roku 2013 a přitom dokážeme, resp. vedení naší obce, myslet a pomáhat jiným.

Jsem HRDÁ na to, že jsem občankou Rudníku, že jsem se zde narodila a přejí si, aby elán a chuť do práce tomuto vedení vydržela co nejdéle. Věřím, že je to možné.

Nikdy v obci nebylo tolik akcí jako nyní, tolik zájmu o občana a jeho problémy, tolik pomoci.

V roce 2000, kdy obec také postihla povodeň, sice ne taková jako vloni, ale i tak jsme například my, měli vodu i v domě, tak vedení obce a nikoho nezajímalo, zda něco nepotřebujeme a nemusela to být finanční pomoc. Prostě vedení obce tenkrát ani nedokázalo občany varovat, až bylo pozdě. To píš jen pro porovnání.

Proto Vám všem ve vedení obce přeji hodně zdraví, sil, pohody a štěstí do dalších určitě nelehkých let.

Alena Jerjeová-Havelková